

Luminătorul

Anul LXXXVII Nr. 3

Martie 2001



Elisei se uita și striga: „Părinte! Părinte! Carul lui Israel și călărimea lui!” (II Împ. 2:12)

Cu post și rugăciune

de Valentin Popovici

Continuare din numărul trecut

„Dar acest soi de draci nu iese afară decât cu rugăciune și cu post!” (Matei 17:21).

Fiindcă studiem acest subiect, e bine să știm și argumentele care sunt aduse împotriva postului. Unii sunt împotriva postului fiindcă nu-l țin, nu-l practică, le e prea greu, s-au dezobișnuit, nu-i înțeleg rostul, și pur și simplu au renunțat la el. O altă categorie sunt cei care îl practică dar din motive greșite și în mod greșit. Iar alții sunt împotriva postului bazându-se pe argumente teologice. Paradoxal, aceștia din urmă încearcă să creeze o bază biblică pentru renunțarea la post.

Să privim în grabă la câteva din aceste păreri și teorii prezentate de unii împotriva postului.

Da, există argumente pe care le dau chiar teologi de renume împotriva postului. Nu ajunge faptul că în Sfânta Scriptură sunt multe pasagii care vorbesc despre post, că Dumnezeu e în mod special receptiv la pocăința însoțită cu post (Iona 3:5); că Domnul Isus Hristos a postit (Matei 4:2); că biserica din veacul apostolic a postit (Fapte 13:2,3; Fapte 14:23; I Cor. 7:5;

2 Cor. 6:5). Totuși, aceștia se încapățânează și prezintă argumente împotriva postului.

Într-o dimineață, la un post de radio, într-un cenaclu pe marginea unor teme teologice, câțiva spuneau că „postul” biblic nu-și mai are valoarea în disciplina spirituală a omului modern, întâi, pentru că face parte din lucrurile exterioare ale unei vieți duhovnicești, și ar intra în formele religioase pe care le numeau ei, așa zisul, „legalism”. „E ceva din ce se vede, ori, viața de închinăciune, viața de trăire cu Dumnezeu, e o viață de intimitate invizibilă, e o viață interioară, o viață a omului dinlăuntru, care se arată înaintea lui Dumnezeu, și tot ce este exterior face parte din legalism”.

De fapt, și Domnul Isus cam exact aceasta o spune, în Predica de pe Munte; „Voi, când postiți, să nu vă luați o înfățișare posomorâtă, ca fățarnicii care își slujesc fețele, ca să arate oamenilor că postesc. Adevărat vă spun că și-au luat răsplata!” (Matei 6:16). Sau, să nu vă lungiți fețele, ca să păreți ca o „icoană bizantină”, - adăugăm noi, - pentru ca oamenii să spună: „Uite ce pocăit este cutare frate sau soră, pentru că postește!” Lucrurile exterioare, vizibile, întotdeauna au pericolul acesta ascuns în ele, o religiozitate de ochii lumii!

Dar, pericolul subliniat de Domnul Isus nu era postul în sine, ci accentul pus de unii pe exterior fără ca să existe o realitate interioară. Fiindcă, un post de ochii lumii, nu e post înaintea lui Dumnezeu, și nu e post deloc. Pe vremuri, regele care stăpânea peste un regat purta o coroană de aur pe cap. Era semnul distinctiv de cinste și autoritate. Dacă altcineva purta coroana, fără să fie rege, lumea îl numea nebul, sau cel puțin un măscărici, un clovn. Purta coroană, dar nu era rege. La fel este și cu religia de formă. Dacă nu ai o pocăință adevărată, degeaba te botezi; dacă nu ai o dorință de slujire lui Dumnezeu, degeaba vii la adunare; dacă nu te-ai întors în mod real la Domnul, degeaba ești membru în vreo biserică; dacă nu trăiești în sfințenie și cercetare,

degeaba iei Cina Domnului. Dacă nu ai teama de păcat și dorința să te apropii de Dumnezeu, degeaba ții postul.

Fiindcă atunci, ce se vede nu arată realitatea, atunci religia e un circ, și actorii sunt niște măscărici. Atunci religia e fățarnicie goală și înșelătoare.

Postul are un aspect exterior, este adevărat! Căci, de fapt, mă rețin de la mâncare, în mod special, dar scopul este ca să fiu mai aproape de Domnul. Mă rețin de la preocupările văzute, ca să mă leg de cele nevăzute. Chiar în mijlocul activităților în care sunt obligat să fiu, gândul meu este focalizat spre Dumnezeu în rugăciune. Mă rețin de la lucrurile, chiar nevinovate în sine, dar care îmi fură concentrarea spirituală: televizorul, ziarele, revistele. Scopul tuturor acestor negări exterioare este interiorul. Înfrânarea exterioară are scopul eliberării interioare.

Fiindcă păcatul vine prin captarea gândurilor, și gândirea este punctul vulnerabil prin care se introduce Satana în viața noastră, noi vrem ca orice gând să-l facem rob ascultării de Hristos. Prin gândire vin distorsiunile de percepere a realității din jur, și tocmai de aceea, trebuie să revenim mereu la Cuvântul lui Dumnezeu care să ne luminează ochii minții. În starea de post, dorim să-L avem numai pe Hristos Domnul înaintea noastră, numai rugăciune în activitate, numai Cuvântul sfânt în meditare, numai apropierea de Dumnezeu în dorința noastră! În starea de post, înțeleg că sunt doar cu Dumnezeu, și sunt gata să ascult ce vrea să-mi spună, și să fiu deschis să-L mărturisesc ce mă doare. În starea aceasta, mă retrag în sanctuarul tainic al inimii mele, în locul de tăcere și liniște, ca să-L aud pe Dumnezeu. Închid obloanele pentru lume, ca să deschid fereastra de sus. Mă retrag pe muntele învăluit în norul sfințeniei lui Dumnezeu, ca să-L înțeleg mai bine bunătatea și dragostea.

Da, e drept, postul are un aspect exterior, așa cum oceanul are o suprafață cu valuri care se văd și pe care le poți atinge. Dar adevărata realitate a oceanului nu sunt valurile, ci adâncul! La fel este și cu postul: Ce se vede sunt doar niște valuri; adevăratul post e adâncul inimii care se varsă înaintea lui Dumnezeu, adâncul în care locuiește Însuși Dumnezeu!

(Urmare în numărul viitor)

„Luminătorul” — Publicație lunară a Asociației Baptiste Române din S.U.A. și Canada. Editor: Dr. Petre Ordeanu; editor adjunct: Marius Măduța; administrator: George Scobercea; casier: John Cotârlă.

Abonamentele, 12 dolari pe an, se pot face prin casieria administrativă:

John Cotârlă
3015 W. Kilburn Rd.
Rochester Hills, MI 48306

Articolele, fotografiile, informațiile, se pot trimite la redacție:

„Luminătorul”
4010 N. Lawler Avenue
Chicago, IL 60641

Donațiile pentru lucrarea de misiune, ajutor și caritate prin Asociație se pot trimite la casieria de misiune:

Dr. Moise Filipescu
1417 Ardmore Avenue
Glendale, CA 91202



Temeiul Mântuirii noastre

de William Tyndale

*„În Numele lui Isus
Hristos din Nazaret, pe
care voi L-ați răstignit,
dar pe care Dumnezeu
L-a înviat din morți...
În nimeni altul nu este
mântuire: căci nu este
sub cer nici un alt
Nume dat oamenilor, în
care trebuie să fim
mântuiți”*

(Fapte 4:10, 12).

Fragment din lucrarea „O Călăuză pentru
Înțelegerea Sfintelor Scripturi”, tipărită în
1531, concepută ca un prolog la traducerea
Bibliei la care lucra Tyndale. Lucrarea conține
„principiile primare” de credință creștină, și,
astfel, principiile călăuzitoare pentru
înțelegerea Sfintelor Scripturi. Este totodată și
o pledoarie pentru răspândirea Bibliei în rândul
poporului, a tuturor oamenilor de orice limbă.

Scriu aceste rânduri ca să aveți
în față întreaga Scriptură deschisă,
astfel ca întotdeauna când intrați în
ea și o citiți să nu puteți decât s-o
înțelegeți. Dacă am fi în aceste
lucruri neștiutori, întreaga Carte ar fi
închisă, și atunci, cu cât am citi-o,
mai orbi am fi...

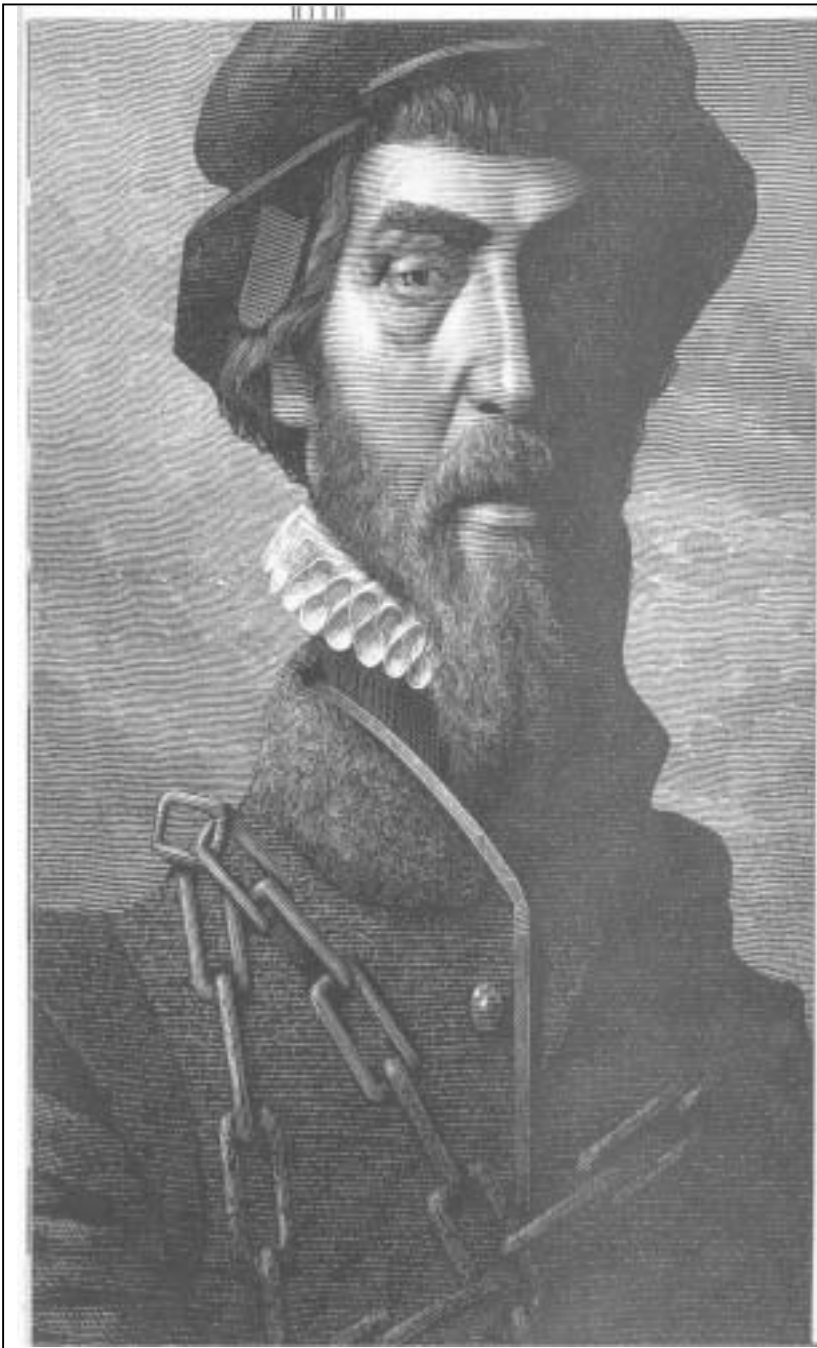
Iubiți frați, mă uimește faptul că
există unii care vorbesc împotriva
traducerii Scripturilor în orice limbă,
ca să ajungă la orice om. Credeam că
nu poate fi ceva atât de orb încât să
se împotrivescă luminii date celor
ce umblă în întuneric, unde mereu se
împiedică, și unde împiedicarea
înseamnă pierzare veșnică. Credeam
că nu poate fi ceva atât de rău încât
să fie invidios că alții ar avea lumina
pe care el o are. Credeam că nu poate
fi ceva atât de nechibzuit încât să
spună că ceva bun este cauza răului,
și că întunericul poate să iasă din
lumină, și că minciuna crește din
adevăr. Eu știam că lumina distruge

întunericul, și adevărul alungă
minciuna.

Cu toate acestea, fiindcă i-a
plăcut lui Dumnezeu să ne trimită
nouă (chiar și celor care nu s-au
gândit să dorească acest lucru),
Scriptura în limba noastră maternă,
și observând că la fiecare colț sunt
învățăture și doctrine greșite; ca să nu
vă lăsați înșelați de cineva, m-am
gândit să vă scriu această Călăuză
pentru înțelegerea Sfintei Scripturi,
ca să umblați fără teamă, și să puteți
deosebi lucrurile adevărate de cele
false; și, mai presus de toate, ca să vă
aduc aminte de câteva lucruri
necesare: Vechiul Testament, Noul
Testament, Moise, Hristos, natura,
harul, a lucra și a crede, ca să nu le
confundăm, și să nu ne închipuim că
Moise e Hristos și Hristos e Moise,
iar harul să nu-l confundăm cu legea,
să nu disprețuim dragostea lui
Dumnezeu și să neglijăm credința, să
nu ne abatem de la înțelegerea
simplă și să ajungem în dispute
complicate, ajungând să ne certăm
asupra unor cuvinte...

* * *

Despre Hristos este scris în
prologul de la Ioan 1. El este Acela,
din a Cărui plinătate, sau din Cărui
belșug de abundență, noi toți am
primit har după har, sau favor după
favor divin. Aceasta înseamnă că
Cinstea și înălțarea pe care a dat-o
Dumnezeu Fiului Său, ne-o dă și
nouă tuturor celor care credem,
împreună cu toate darurile harului, și
le împarte așa cum dă daruri un tată
copiilor lui. Apostolul Pavel spune
despre „harul care ne-a fost dat în
Hristos Isus, înainte de veșnicii!”
Deci Isus Hristos este Cel care aduce
dragostea lui Dumnezeu în noi, și
lucrul acesta nu-l facem noi prin
faptele noastre. Hristos a fost înălțat
de Dumnezeu mai presus de toate
lucrurile, și e chemat în Scriptură,
„scaun al harului lui Dumnezeu”;
oricine aleargă la Domnul nu capătă



Cât costă o Biblie?

Pe William Tyndale l-a costat viața!

Pe când era încă tânăr, ca student la Oxford, a simțit dorința ca să traducă Biblia în limba poporului englez. Pe atunci singura Biblie care era cunoscută în Anglia era Biblia în limba latină, și era folosită doar la biserici în slujba cântată de preoți. Biblia în limba latină era singura Biblie legală, autorizată. Oamenii de rând erau complet neștiutori de Sfintele Scripturi, fiindcă nu aveau Biblia în casele lor, și la biserici n-o înțelegeau. Pasiunea vieții lui Tyndale a fost să dea poporului său Biblia, s-o poată toți citi, de la curtea palatului până la ultimul plugar.

Cei care se împotriveau traducerii Bibliei erau tocmai preoții. Tyndale a emigrat în Germania și Belgia, de unde trimetea în Anglia fascicule din Biblia tradusă de el. A fost trădat, prins și condamnat. A fost executat în 1536 pentru vina de a fi tradus Biblia în limba engleză. A avea numai 42 de ani, și a văzut tipărit doar Noul Testament și câteva porțiuni din Vechiul Testament. Ultima lui rugăciune înainte să fie ars pe rug, a fost: „Doamne, deschide ochii regelui Angliei!” 75 de ani mai târziu, traducerea făcută de Tyndale era păstrată (cam 90 la sută) în noua ediție a celei mai populare cărți până astăzi în limba engleză, Biblia!

Cât prețuiești tu Cuvântul lui Dumnezeu?

altceva și nu aude altceva de la Dumnezeu decât îndurare și milă.

În Vechiul Testament se află multe făgăduințe, care nu sunt altceva decât Evanghelia dată celor care au crezut, pentru ca să fie mântuiți de mânia legii. Iar în Noul Testament legea e adeseori menționată, ca să condamne pe cei care au uitat făgăduințele. Într-adevăr, legea și harul nu pot fi separate. Evanghelia și făgăduințele

sunt date celor care au conștiința apăsată, și au ajuns la disperare, și simt pericolul iadului și al morții aduse de lege, și sunt astfel robi acestei legi. În toate acțiunile mele trebuie să am legea înaintea ochilor, ca să mă condamne pentru imperfecțiunea mea. Căci tot ce fac, oricât aș încerca să fie de bine, nu este decât păcat condamnabil, când este pus în fața legii, care îmi cercetează inima și adâncul ființei

mele. Fiindcă nu pot să scap de legea aceasta, mă smeresc în duhul meu, ca să dau laudă și cinste numai lui Dumnezeu, recunoscând că numai El este neprihănit, iar eu sunt în păcat și sub pedeapsă. Dar trebuie să am și făgăduințele lui Dumnezeu înaintea ochilor mei, ca să nu ajung în disperare. În ele văd îndurarea lui Dumnezeu, mila și bunăvoința Lui față de mine prin sângele Fiului Său, Isus Hristos, care a făcut ispășire

pentru toate imperfecțiunile mele, și a împlinit pentru mine tot ce trebuia împlinit.

Aș vrea să observați cele două categorii de oameni care se înșeală. Întâi, sunt acei care vor să devină neprihăniți prin faptele lor, ferindu-se de lucrurile pe care legea le oprește, și împlinind lucrurile pe care legea le cere. Aceștia se compară pe ei înșiși cu alți păcătoși, se cred dreپți uitându-se la alții, și îi condamnă pe ceilalți păcătoși. Ei pun o basma pe fața lui Moise, ca să nu vadă că lege cere să aibă dragostea în inima lor, și că dragostea este împlinirea legii. Dacă ar împlini legea, n-ar condamna pe alții. „Dragostea acoperă o sumedenie de păcate,” spune apostolul Petru în prima sa Epistolă. Și pe cine iubesc din inimă, pe acela nu-l condamn și nici nu-i țin socoteala păcatelor, ci îi sufăr slăbiciunile și imperfecțiunile, ca o mamă care își iubește copilul și îi suferă răutățile până crește om mare.

Mai sunt înșelați aceia care, fără nici o frică de Dumnezeu, se aruncă în tot felul de vicii cu toată patima sufletului lor, desconsiderând legea lui Dumnezeu (sub stăpânirea căreia sunt de fapt prinși în captivitate), dar care își spun că Dumnezeu e bun și că Isus Hristos a murit pentru ei, și își închipuie că aceste visuri pe care și le imaginează sunt credința mântuitoare pe care o laudă atât de mult Scripturile. Nu, aceasta nu este credință, ci doar o orbire nebună, care se naște din firea lor coruptă. Nu este de la Duhul lui Dumnezeu, ci de la diavolul care îi învață să-și pună încrederea într-un om (în papă), de la care să aibă iertarea de păcate, și nu în sângele Mântuitorului nostru Isus Hristos. Dar adevărata credință este, așa cum o arată apostolul Pavel, darul lui Dumnezeu, care este dat celor păcătoși, după ce asupra lor a lucrat legea și le-a produs rușinea



Botez la Windsor, Canada

În biserica din Windsor a avut loc un eveniment de seamă la data de 26 noiembrie anul trecut, anume botezul a trei tineri din biserica noastră. Între aceștia s-a aflat și băiatul meu cel mai mare, *Emanuel Tătar*, iar ceilalți doi, *Tudor Pop* și *Silviu Pășcălau*. Acesta a fost cel de-al doilea botez după cel din septembrie 1999, și după o pauză de ani de zile fără botezuri. Cu începutul anului 1999, Dumnezeu ne-a ascultat rugăciunile noastre de ani și ani, și ne-a umplut biserica. Vă putem spune că la botez a fost un program încărcat, de peste trei ore, binecuvântat de Domnul cu cor, fanfară, grup de tineri veniți din Kitchener și Detroit. Au fost prezenți frații păstori musafiri: fratele Drăgoi și fratele Beni Cocar. Botezul a fost oficiat de pastorul bisericii, fratele Ioachim Țunea. Biserica a fost plină și serviciul s-a ținut într-o clădire mai mare decât a noastră. După program a urmat o masă bogată pentru toți cei veniți.

Ne-am bucurat în Domnul, iar eu, personal, îi mulțumesc lui Dumnezeu că a început să-i cheme la El și pe copiii noștri. Așteptăm ca Domnul nostru să lucreze și în continuare, să mai strângă în brațul Său cel Sfânt și pe ceilalți copii ai noștri, și alte suflete să-L urmeze prin legământul în apă. A Lui să fie slava și gloria în veci!

➤ sora Lia Tătar (Windsor, Canada)

față de păcate, disperarea față de starea în care se află, și groaza de iad.

Cei care au credința adevărată dau dreptate legii, fiindcă este dreaptă și bună; și dau dreptate lui Dumnezeu care a întocmit-o, și se bucură în poruncile ei (deși nu pot să

le împlinească, din cauza slăbiciunii lor); și resping tot ce oprește legea (deși nu întotdeauna pot să evite lucrurile oprite). Marele lor necaz este că nu pot să împlinească voia lui Dumnezeu prin lege. De aceea Duhul Sfânt, care este în ei, strigă zi

și noapte după ajutor, cu lacrimi (cum spune apostolul Pavel), și cu suspine negrăite.

Primii, adică cei care își caută neprihănirea prin faptele lor, nu recunosc lucrarea interioară a legii, și nici nu se desfată în ea, ci trăiesc ca și cum legea nici n-ar exista. Aceștia nu dau dreptate lui Dumnezeu, ci Îl privesc ca despot. Nici nu le pasă de făgăduințele Lui, ci vor prin puterea lor să fie ei înșiși propriii lor mântuitori. Ei nu dau slavă lui Dumnezeu, deși cu gura spun că Îi dau slavă.

Cei din a doua categorie, cei care trăiesc în fire, ca niște porci în murdăria lor, nu se tem nici de Dumnezeu în legea Lui, nici nu Îi sunt mulțumitori pentru făgăduințele Lui și pentru harul care a fost adus prin Hristos tuturor celor care cred în El.

Adevărații creștini își dau seama că legea are dreptate, și Îl recunosc pe Dumnezeu ca Autorul ei. Aceștia afirmă că Dumnezeu e drept să condamne păcatul. Dar ei cred în făgăduințele lui Dumnezeu, și se încred în credințioșia Lui pentru împlinirea făgăduințelor Lui. Prin lege, ei simt condamnarea păcatelor și a tuturor faptelor lor, și dau slavă lui Dumnezeu. Crezând în făgăduințele lui Dumnezeu, ei se reazimă întru totul pe lucrarea Domnului Isus Hristos, astfel că în toate Îl cinstesc și Îl slăvesc pe Dumnezeu.

Din fire, prin căderea lui Adam în păcat, suntem fii ai mâniei, adică moștenim mânia lui Dumnezeu peste noi din cauza păcătoșeniei pe care o avem... În har, suntem scoși din Adam, care este temelia tuturor relelor, și suntem altoiți în Hristos, Care este rădăcina bunătății. În Hristos, Dumnezeu ne-a iubit înainte ca să existe lumea, și ne-a pregătit să avem parte de cunoștința Fiului Său și a iubirii Lui. □

O nouă Casă de Rugăciune deschisă la Câmpina, județul Prahova

Scrisoare de la Biserica Creștină Baptistă „Maranata,” din Câmpina, județul Prahova: Către revista creștină „Luminătorul”

Iubiți frați!

Apreciez foarte mult conținutul revistei Luminătorul, și pe această cale, îmi exprim dorința de a vă solicita un număr de reviste care să fie trimise la Comunitatea Baptistă București, str. Dâmboviței, nr.9-11 sector 6, cod 77578, pentru a face bucurie păstorilor din cadrul Comunității noastre. Solicit acest lucru în Numele Domnului Isus, prin harul Căruia slujesc ca pastor în Biserica din Câmpina și Valea Prahovei, și ca președinte la Comunitatea Baptistă București.

În duminica de 10 septembrie 2000 a avut loc inaugurarea noului locaș de închinare a Bisericii Creștine Baptiste „Maranata” din Câmpina, unde pe lângă frații păstori și un mare număr de



Aspect de la deschiderea casei de rugăciune a Bisericii Baptiste „Maranata” din Câmpina, județul Prahova, la 10 septembrie 2000.

credincioși și oficialități ale orașului, a participat și fratele Gică Gălățeanu din Biserica Baptistă Română „Betania” din Los Angeles.

Vă mulțumim pentru tot ceea ce faceți pentru lucrarea Domnului din România și dorim ca Dumnezeu să vă binecuvinteze.

Pastor Vasile Ion

În 1735 Wesley a venit ca misionar anglican în America, statul Georgia. Dar a eșuat în mod tragic. Chiar a doua zi după sosirea sa în America, în discuția cu un pastor moravian („Frații Moravieni” erau credincioși pietiști), Wesley și-a dat seama că el însuși nu era născut din nou. Întrebările acelea i-au deschis ochii. Iată ce scrie el în jurnalul de zi, la data de 7 februarie 1736.:

Mi-a zis: „Frate, vreau să te întreb una sau două întrebări. Ai mărturia în sufletul tău? Are Duhul lui Dumnezeu împreună cu duhul tău mărturia că ești copil al lui Dumnezeu?”

Am fost surprins și n-am știut ce să-i răspund.

El a observat ezitarea mea și m-a întrebat: „Îl cunoști pe Isus Hristos?”

Am stat puțin și apoi i-am răspuns: „Știu că este Mântuitorul lumii”.

„Adevărat, dar știi că ți-a iertat păcatele tale?” I-am răspuns: „Sper că a murit și pentru ele, ca să mă salveze...” A mai adăugat: „Ești sigur în inima ta că ești mântuit?” I-am răspuns: „Da, sunt!” Însă mi-e teamă că au fost doar vorbe goale.

Iubite cititor, ai în inima ta siguranța mântuirii prin Isus Hristos?



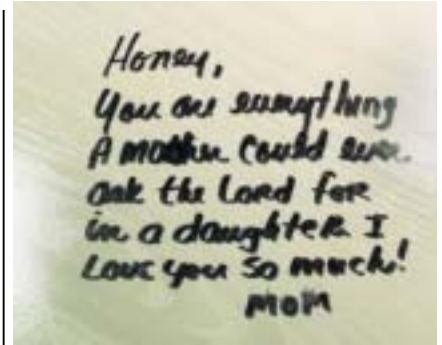
Rachel Scott

O prezentare în fața Comisiei Judiciare a Statelor Unite ale Americii

un scurt fragment din depoziția făcută de un tată care și-a pierdut o fiică în furtuna urii inspirate de lume și de cel rău:

„...Încă de la începuturile creației a existat bine și rău în inima oamenilor. Cu toții purtăm în noi o sămânță de bunătate, sau de violență. Moartea scumpei mele fiice, Rachel Joy Scott, cât și moartea eroică a profesorului și a celor unsprezece copii care au murit atunci, nu trebuie să fie în zadar. Sângele lor strigă după răspunsuri.

Primul act de violență înregistrat pe paginile Scripturii este uciderea lui Abel de către fratele său Cain. Nu



Cuvintele scrise de mama tinerei Rachel la înmormântare, așezate pe sicriu: **Iubire, Ești tot ce și-a putut dori o mamă să ceară de la Dumnezeu într-o fiică. Te iubesc așa de mult!... Mama**

vină. În mare parte, vinovăția se află aici, în încăperea aceasta, în spatele degetelor acuzatoare ale celor care conduc această țară.

În urmă cu patru zile am scris niște versuri care exprimă clar ce simt. Am scris înainte ca să știu că

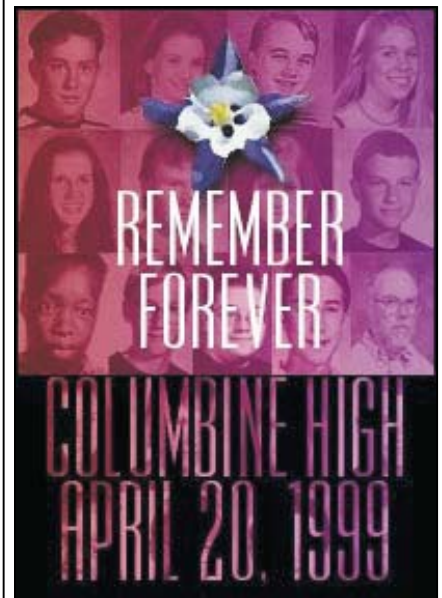
astăzi voi vorbi în fața dumneavoastră.

*Legile pe care le dați ignoră
nevoile noastre adânci,
Cuvintele vă sunt goale și fără
nici un rost,
Ne-ați luat moștenirea,
Și ne-ați impus legi care se
ridică împotriva unei simple*

Pentru ca jertfa lor să nu fie în zadar

Joi, 27 mai 1999, Darrell Scott, tatăl elevei Rachel Scott, victimă a masacrului de la liceul Columbine, din orașul Littleton, Colorado, a fost invitat să prezinte o depoziție în fața reprezentanților de la Comisia Judiciară a Camerei Reprezentanților din Congresul american. Lucrurile pe care le-a spus Darrell Scott conducătorilor națiunii americane cu prilejul acestei întâlniri, sunt în totul adevărate, dar în același timp foarte dureroase. Nu putem ști dacă demnitarii americani au fost gata să primească ceea ce li s-a spus. Dar fiecare părinte, fiecare învățător, fiecare politician, fiecare sociolog și psiholog și fiecare expert trebuie să audă cuvintele acestei mărturii. Cuvintele lui Darrell Scott spuse cu curaj sunt puternice și pătrunzătoare. Fără îndoială, Dumnezeu l-a trimis pe acest om ca să fie o voce care strigă în pustie. În cele ce urmează, veți afla

unealta care a produs crima a fost vinovată. Nici vreo organizație națională de arme. Adevăratul ucigaș a fost Cain, iar adevăratul motiv al uciderii se găsea în inima lui Cain. În zilele care au urmat tragediei de la Columbine, am rămas surprins de cât de repede au început degetele să arate înspre grupuri ca Asociația Națională a Armelor (NRA). Eu nu sunt membru al acestei organizații, și nu mă ocup nici cu vânatoarea. Nici cel puțin nu am o pușcă. Nu mă aflu aici ca să iau apărarea sau să reprezint NRA, pentru că nu cred că această organizație este răspunzătoare pentru moartea fiicei mele. Nu cred, deci, că NRA are nevoie de apărare. M-aș opune categoric acestei organizații dacă aş crede că a avut ceva de-a face cu moartea fiicei mele. Dar sunt aici, astăzi, să declar că masacrul de la Columbine nu a fost doar o tragedie, ci a fost un semn de decădere spirituală care ar trebui să ne forțeze să privim la adevărata



rugăciuni în școli.

Și azi se aud împușcături în sălile de clasă,

Iar copiii, comorile noastre scumpe, cad uciși.

Căutați pretutindeni răspunsuri pentru întrebarea „De ce?”

Dar, dați reguli restrictive și legi după placul vostru,

Și nu înțelegeți că ceea ce ne trebuie este Dumnezeu!

Ca oameni avem și o dimensiune spirituală. Atunci când refuzăm să recunoaștem această dimensiune, creem un gol care dă voie diavolului,

Nu de biserici cu clădiri impozante de milioane de dolari avem nevoie. Ci avem nevoie de o schimbare a inimii, de o recunoaștere în umilință a faptului că această națiune a noastră a fost întemeiată pe principiile simple ale încrederii în Dumnezeu, și să ne întoarcem la ele.

cu prejucii și ură, să năpădească ființele noastre. Influențele spirituale au fost prezente întotdeauna în sistemul nostru de educație, în istorie. Multe dintre universitățile noastre au început sub formă de seminarii teologice. Acesta este un adevăr de necontestat. Atunci, ce s-a întâmplat cu țara aceasta? Am refuzat să-L onorăm pe Dumnezeu, și făcând așa am deschis ușa larg pentru ură și violență. Și când se întâmplă o tragedie ca cea de la Columbine, politicienii caută imediat să facă legi noi, care să ne restrângă și mai mult libertățile personale. Nu de legi noi, avem nevoie. Eric și Dylan nu puteau să fie opriți de către detectoarele de metal. Nici o lege împotriva armelor nu va fi în stare vreodată să oprească pe cineva care plănuește un asemenea masacu luni în șir. Adevăratul

răufăcător se află în inimile noastre. Pozițiile politice sau legislațiile restrictive nu sunt răspunsul.

Cheia se află în mâinile tinerilor noștri. Există o trezire spirituală care nu poate fi stinsă. Nu avem nevoie de mai multă religie, sau de alți evangheliști la televizor care să încerce să ne dea soluțiile lor. Nu de biserici cu clădiri impozante de milioane de dolari avem nevoie. Ci avem nevoie de o schimbare a inimii, de o recunoaștere în umilință a faptului că această națiune a noastră a fost întemeiată pe principiile simple ale încrederii în Dumnezeu, și să ne întoarcem la ele.

În timp ce fiul meu, Craig, stătea ascuns sub o masă din bibliotecă, văzându-i pe doi prieteni de-ai lui împușcați înaintea ochilor lui, nu a pregetat a se ruga în școală. Oare cum ar putea vreun politician să spună că nu avea dreptul să se roage în școală?

Provoc pe fiecare tânăr din America și din lumea întreagă să recunoască faptul că la 20 aprilie 1999, la liceul Columbine din Littleton, rugăciunea a fost introdusă

din nou în școli. Nu lăsați ca rugăciunile tinerilor de acolo să fie în zadar. Aveți curajul de a începe noul mileniu cu o ignorare sacră față de legislatura care se opune dreptului nostru de a comunica cu Dumnezeu. Iar celor care sunteți gata să arătați cu degetul și să condamnați pe cei ce se roagă, vă fac o simplă provocare: Cercetați-vă inimile voastre înainte de a arunca prima piatră!

Moartea fiicei mele nu va fi în zadar! Tinerii acestei țări nu vor îngădui o astfel de soartă!” □

O ALTĂ CĂLĂTORIE MISIONARĂ ÎN AUSTRALIA

de Petru Popovici

Aceasta a fost cea de a noua călătorie misionară pe care am făcut-o în Australia. La cererea fraților din Biserica „Maranata” și a celor din Prima Biserică Baptistă Română a Australiei, din



Melbourne, și după ce ne-am rugat în sensul acesta, pe data de 5 decembrie 2000, am plecat cu soția cu avionul din Atlanta, am făcut un stop la Chicago, altul la Los Angeles, altul la Sydney și apoi pe 7 decembrie am aterizat la Melbourne. Mai ales la vârsta mea de 83 de ani, lunga călătorie, care a durat vreo 23 ore, nu a fost ușoară, dar Îi mulțumim Domnului din tot sufletul, căci ne-a purtat de grijă. Nu am fost bolnavi nici o zi. De fapt, acolo e vară acum, cu timp frumoas, cu belșug al câmpului, era vremea secerișului, cu flori și fructe coapte.

Am vizitat 7 din cele 8 biserici baptiste române din Australia, plus biserica baptistă maghiară și o biserică penticostală. Cea de-a 8-a biserică baptistă română fiind prea departe, la Perth, extrema de vest, nu am vizitat-o. În săptămâna 8 -14 decembrie, am avut evanghelizări la biserica „Maranata” din Melbourne, unde e păstor fr. Grigore Țurcan. Biserica are vreo 75 membri și un larg locaș de închinăciune. Uneori se adună la închinăciune în jur de 100. Au un cor condus de D. Micuț și D. Catrința. Apoi am trecut la Prima Biserica unde este păstor fr. Belciu Busuioc. Acolo sunt vreo 200 membri, iar la servicii iau parte 250-300. Ei au cor mixt, cor bărbătesc, fanfară și orchestră. La evanghelizări a luat parte mult popor. Au fost suflete care s-au predat Domnului.

Duminică, 17 decembrie, la Prima biserică a fost serviciul de ordinare a fr. Daniel Nicolici pentru biserica baptistă din partea de vest, unde a fost păstor fr. Dr. Titus Dan, care se pensionează. În două duminici am vizitat și acea biserică. Sunt vreo 30-35 membri. Ei folosesc o clădire a Bisericii Anglicane cu vreo 80 de locuri. Când am fost noi a fost plină.

Sărbătoarea Nașterii Domnului





am petrecut-o cu frații din cele patru Biserici din Melbourne. La biserica „Harul” e păstor fr. Mircea Achetrăriței. Ei au vreo 30-40 de membri.

Pe 27 decembrie am plecat cu o mașină cu fratele Micuți și Guia la Adelaide; un oraș mai spre vest. A fost un drum lung de peste 600 km. Acolo biserica are vreo 65 membri, dar se adună pentru închinăciune în jur de 100, iar păstor este fratele Alois Schneider. Am avut și la ei evanghelizări, precum și Revelionul și dimineața de Anul Nou. Fiindcă la amiază un frate din Melbourne avea să se întoarcă înapoi, am plecat de la biserică direct la drum spre Melbourne și am ajuns acolo noaptea. Între 2 și 9 ianuarie 2001, am petrecut din nou în bisericile din Melbourne.

Pe data de 10 ianuarie 2001, am plecat cu avionul la Sydney. Acolo e păstor fr. Ovidiu Oprea, ce a venit din Timișoara și a făcut Seminarul în Australia. Sunt vreo 50-60 membri. Ei s-au unit cu o biserică australiană și duminică dimineața au serviciu în limba engleză, iar la ora 11 au în limba română. Și la ei am fost la câteva servicii.

Între 17 și 24 ianuarie am fost la Brisbane, oraș mai la nord de Sydney, cu o climă tropicală. Acolo sunt două biserici române: una cu fr. Dorel Brândaș, păstor, cu vreo 35

membri, alta cu fr. Pavel Pența cu vreo 25-30 membri. Am vestit Cuvântul Domnului și la unii și la alții, precum și în biserica fraților pentecostali.

Pe 24 ianuarie ne-am reîntors la Melbourne, unde am petrecut cu frații din trei biserici. Sâmbătă 27 ianuarie mi s-a cerut de Dl. Benone Todica un interviu pentru programul românesc de televiziune. Duminică am predicat de patru ori în trei biserici. Luni seara 29 ianuarie am avut o întrunire cu păstorii și frații lucrători din Melbourne, iar marți dimineața 30 ian.2001 la ora 11,40, am plecat cu avionul spre Los Angeles și am ajuns tot marți dimineața la ora 6 la Los Angeles (am ajuns mai degrabă decât am plecat!), iar la ora 9 seara am ajuns acasă la Atlanta. Domnul singur merită toată slava pentru tot ce a lucrat prin noi! □

Sărbătoare la Iași

la Biserica Creștină Baptistă
„Sfânta Treime”

„Lăudați pe Domnul! Cântați Domnului o cântare nouă, cântați laudele Lui în adunarea credincioșilor Lui!” (Ps. 149:1).
Suntem o biserică nouă. Am luat

ființă odată cu reînnoirea naturii, atunci când Dumnezeu trimite adierea unui aer cald și toată natura reînvie. Când au trecut în 1995 lunile și zilele înfrigorate cu zăpadă și îngheț, în luna martie, dintr-o convalescență, Dumnezeu ne-a dat viață și un nume: „Sfânta Treime.” Nu avem locaș de închinăciune și a trebuit să locuim în cort străin. Dar Dumnezeu este bun și bunătatea Lui ține în veac. Dumnezeu este dragoste și ne-a iubit și ne-a purtat de grijă. Mulțumim lui Dumnezeu pentru jertfa depusă de frații din România, Anglia și America, printre care și fratele Gălățeanu, care ne-au ajutat. În ziua de 27



septembrie 1999 a avut loc inaugurarea și dedicarea noului locaș de închinare, a fost o sărbătoare deosebită. Au participat: fratele Gică Gălățeanu, ca invitat de onoare, fratele Dinu Pop, păstorul bisericii „Sfânta Treime,” fratele Chivoiu Ionel, păstor la Bacău, fratele Dimitriu Ion, păstor la biserica din Vaslui, fratele Cosmiuc Pavel, păstor la

biserica din Fălticeni, Suceava, fratele Vasiliu Florin, păstor la biserica nr.1 (Sărărie 32), Iași, fratele Popescu Adrian din S.U.A. (care a avut și un mesaj scurt biblic). A participat și fanfara de la Ciocârlești, Scânteia, care a lăudat pe Domnul prin cântări. Dumnezeu a dat o mare binecuvântare.

În ziua de 24 septembrie 2000, a fost un serviciu divin de mulțumire, cu ocazia împlinirii unui an de la dedicarea bisericii. Am mulțumit pentru multele binecuvântări primite în acest locaș. Printre invitați l-am avut din nou pe fratele Gălățeanu din Los Angeles, care a avut un mesaj biblic, apoi fratele păstor Dinu Pop a avut un mesaj de mulțumire și cu întreaga biserică am înălțat rugăciuni de mulțumire.

„Aceasta este o cinste pentru toți credincioșii Lui. Lăudați pe Domnul!” (Ps.149:9b)

Socianu Corneliu,
secretarul bisericii

Har ieftin este atunci când predicăm iertarea fără pocăință, botezul fără disciplina bisericească, împărtășania fără mărturisirea păcatelor, ispășire fără jertfă. Har ieftin înseamnă har fără ucenicie, har fără cruce, har fără Isus Hristos cel viu și întrupat.

Harul adevărat este scump fiindcă ne cere să urmăm, și e har fiindcă ne cere să-L urmăm pe Hristos. E scump fiindcă îl costă pe om însuși viața lui, și e har fiindcă îi dă omului singura viață adevărată. E scump fiindcă condamnă păcatul, și e har fiindcă îl face neprihănit pe păcătos. Mai presus de toate, e scump fiindcă L-a costat pe Dumnezeu chiar viața Fiului Său!

Dietrich Bonhoeffer, 1937



INAUGURARE SI ORDINARE LA BEAVERTON, OREGON

În duminica de 14 ianuarie 2001 în orașul Beaverton, de lângă Portland, a avut loc deschiderea unei noi biserici, Biserica Baptistă Română din Beaverton. Totodată a avut loc și ordinarea fratelui Eusebiu Rusu, care a urmat cursurile la Institutul Teologic Baptist din București, ca păstor al noii biserici.

La acest eveniment au participat peste două sute cincizeci de persoane și un număr de cinci păstori. Fratele păstor Ioan Brisc a fost însoțit de corul Bisericii Baptiste Române din Portland. S-a creat o atmosferă cerească prin cântările de laudă și închinare, cântările corului dirijat de fratele Iovan Miclea, și mesajele aduse de frații păstori.

Mesajul de inaugurare a fost rostit de fratele Ioan Brisc, secretarul Asociației, iar la serviciul de ordinare Cuvântul lui Dumnezeu a fost rostit de fratele Aurel Popescu. Frații păstori americani, reprezentanți de la Northwestern Baptist Convention, au avut mesaje de încurajare, exprimându-și bucuria de a participa la acest început.

Ne rugăm ca Dumnezeu să binecuvinteze cu mult har această biserică pentru comunitatea română din zonă.

➤ Constantin Costiuc

SĂ FIM PURTĂTOARE DE VEȘTI BUNE

de Ana Sarbu-Irimia,
San Ramon-California

„Femeile aducătoare de vești
bune sunt o mare oștire!”
(Psalmul 68:11)

Cu ajutorul Domnului aș dori să mă număr printre aducătoarele de vești bune, și ceea ce scriu acum să constituie o încurajare pentru toți cei ce vor citi.

Prin harul lui Dumnezeu am făcut o vizită în România, în prima parte a lunii noiembrie anul trecut, împreună cu soțul. A fost o mare binecuvântare pentru noi aceasta călătorie. Principalul motiv al vizitei noastre, a fost acela de a participa la deschiderea unui nou locaș de închinăciune în orașul Abrud, din Munții Apuseni. Am petrecut clipe minunate și am simțit din plin puterea divină atât în ziua deschiderii noului locaș de închinăciune, cât și în următoarele zile de evanghelizare. Cuvântul Sfânt a pătruns și a deschis multe inimi care s-au predat Domnului.

Acest locaș de închinăciune s-a ridicat cu ajutorul lui Dumnezeu, prin slujirea unei tinere familii de români din Arizona care de doi ani misionază în România. Domnul a folosit aceasta familie în mod deosebit și a adus o rază luminoasă în această parte izolată a țării, unde accesul este mai greu. Mi-am putut da seama că Dumnezeu se folosește și azi de femei „binecuvântate” ca



Biserica Baptistă „Harul” din orașul Abrud, județul Alba, mulțumește tuturor fraților și surorilor care au contribuit financiar la construirea noului nostru locaș de închinăciune cu 300 de locuri. Construcția a început la data de 6 iunie 1999, iar pe data de 5 noiembrie 2000 a avut sărbătoarea de inaugurare. La această sărbătoare au fost prezenți frați păstori români și americani care au vestit Cuvântul Domnului. După inaugurare a avut loc o serie de evanghelizări când fratele Mihai Sârbu, din San Leandro, a vestit cu multă putere Cuvântul Domnului. Ne rugăm ca Domnul să binecuvinteze în continuare lucrarea Lui pe întregul pământ. (păstor George Gligor)

să-Și arate slava și să-Și facă Numele de cinste. Am constatat acest lucru atât în biserica din Abrud, cât și în alte biserici pe care le-am vizitat și am văzut cât de important este ca și surorile să-și aducă aportul lor în lucrarea Domnului.

Pe sora Noemi o folosește Dumnezeu în acea regiune a Munților Apuseni, să fie o mărturie de „copil al Domnului”. Ea este implicată în lucrarea de studiu biblic cu surorile din biserică și totodată ține cursuri de limba engleză cu copii, tineri, și cu toți cei interesați.

Pentru că distanțele sunt destul de mari în acea regiune muntoasă și nu prea sunt mijloace de transport, această soră aduce la Casa Domnului, cu mașina ei, surori mai în vârstă, ori suferinde, care nu pot veni pe jos.

Un alt caz care m-a impresionat este al unei surori de profesie medic stomatolog, dintr-o biserică de țară de pe Valea Hațegului. Am vizitat această biserică și mi-am putut da seama de impactul pozitiv pe care această soră îl are. Într-o biserică de oameni simpli, sora este implicată în studierea Cuvântului și totodată în acordarea ajutorului material și spiritual pentru susținerea lucrării din biserică.

Sunt multe nevoi materiale și spirituale în bisericile din România și doresc să îndemn toate surorile din Asociația noastră, ca în măsura în care putem să ajutăm și noi lucrarea Domnului de acolo. Cu surorile din biserică din San Ramon, California, am hotărât să sponsorizăm o soră nevătătoare din Buziaș (Anișoara Dinea), a cărei soț, fost slujitor al lui Dumnezeu, a trecut la Domnul, și ea a rămas văduvă cu două fete. Nu ne cere Dumnezeu să facem lucruri mari, dar ne spune că „cine știe să facă un bine și nu-l face, săvârșește un păcat” (Iacov 4:17). Iată de ce doresc ca acest mesaj să constituie o adevărată provocare la dragoste și la fapte bune. □

Preaiubitul apostol Ioan, ajungând la o vârstă înaintată (după comentariile lui Ieronim), nu mai spunea ucenicilor lui decât atât: „Copilașilor, să vă iubiți unii pe alții!” În cele din urmă, iritați de aceleași cuvinte, ei l-au întrebat: „De ce ne spui mereu același lucru?” Bătrânul apostol le-a răspuns: „Fiindcă aceasta a fost porunca Domnului. Și dacă știți lucrul acesta, vă ajunge!”

(după Philip Jacob Spener, 1705)

Biserica „Providența” din Greenfield, Massachusetts:

Har și pace din partea Domnului nostru Isus Hristos!

La noi lucrarea merge bine cu ajutorul Domnului. Ne bucurăm că Dumnezeu este cu noi. Sărbătoarea Nașterii Domnului și a începutului de an ne-au adus deosebită binecuvântare. S-au pocăit șase suflete, și alte câteva familii de români credincioși și-au găsit împlinirea în Biserica „Providența”. Din luna februarie am început cursuri de caticeză



Familia Simion și Maria Plăcintă

și sperăm să avem un botez noutestamental în curând. Dumnezeu să ne ajute. Cu aceste câteva imagini din activitatea noastră, salutăm întreaga frățietate în Numele Domnului!

Păstor Simion Plăcintă

☞ Copiii din biserica „Providența”





Aniversare la Kitchener

Frumoasă și mare a fost bucuria tuturor celor prezenți la serviciul divin de după masă, când fratele păstor Ionel Păsui a invitat în fața adunării pe fratele Chenta și pe sora Elena Ocan, pentru a le înmâna un mare și frumos buchet de flori cu ocazia împlinirii a 60 de ani de căsnicie.

Fratele Chenta și sora Elena s-au căsătorit în anul 1940 în Nicolinți, Banatul iugoslav, și au emigrat în Canada în anul 1974.

Dumnezeu, Tatăl tuturor celor credincioși, să binecuvinteze pe fratele Chenta și pe sora Lena cu încă mulți ani fericiți în Domnul.



Botez la Kitchener

Biserica noastră a avut o dublă bucurie în ziua de Crăciun: Sărbătoarea nașterii Mântuitorului nostru Isus Hristos a avut efect asupra a cinci suflete care L-au primit în inima lor pe Cel născut în ieslea Betleemului ca Domn și Mântuitor pentru sufletele lor.

Dumnezeu să fie slăvit pentru aceste noi vlăstare care și-au predat viața în mâinile Lui. Cu această ocazie fratele Ionel Păsui, păstorul bisericii, a predicat Cuvântul lui Dumnezeu din Luca 2:1-7, și tot dânsul a oficiat și actul de botez. Corul și fanfara au împodobit programul cu cântări care au zidit sufletele noastre și ne-am simțit cu o treaptă mai aproape de cer.

Cei care s-au botezat sunt: Mihai Fizeșan, Ana Maria Pop, Raluca Pasca, Andra Ignat, Anghi Balaci. Ne rugăm ca Domnul să-i ajute să rămână în credință toată viața. Mulțumim lui Dumnezeu pentru bucuriile ce ni le face aici la Kitchener.

Petre Văduva

Înălțați pe Domnul!

de A.W. Tozer

Mare rușine este pentru oameni să uzurpe locul de cinste pe care Îl are Dumnezeu. Cine Îl cinstește pe Dumnezeu, își aduce și lui cinste.

Fiecare suflet Îi aparține lui Dumnezeu și există pentru plăcerea Lui. Fiindcă Dumnezeu este Cel ce este, iar noi suntem ce suntem, singura relație între noi și El este de stăpânire deplină din partea Lui și de supunere deplină din partea noastră. Îi datorăm toată cinstea pe care suntem capabili s-o dăm. Dezamăgirea noastră veșnică stă în neputința de a-I aduce cinstea pe care o merită El.

Lâncezirea după Dumnezeu este strădania sufletului care vrea să se pună întru totul de acord cu voia Lui. Lucrarea aceasta nu este de natură juridică, ci faptică. Adică nu mă refer aici la justificare, la punerea în starea de neprihănire, prin credința în Hristos. Vorbesc aici despre acțiunea voluntară din partea noastră de a-L exalta pe Dumnezeu deasupra noastră așa cum se cuvine, și de a ne supune de bună voie pe noi înșine, cu întreaga ființă, la locul de umilință slăvitoare a Lui, în care relația Creator-creatură este cea ideală.

În momentul în care am luat hotărârea în mintea noastră că nu vrem altceva decât să-L înălțăm pe Dumnezeu deasupra tuturor, am ieșit din rândul paradei lumii. Ne vom trezi că nu mai suntem la pas cu lumea și cu modul ei de viață. Și cu cât ne vom adânci mai mult în sfințire, ne vom îndepărta de lume. Vom avea un alt punct de vedere; o altă psihologie se va naște în noi; o nouă putere din lăuntru ne va surprinde prin izbucnirile și energiile ei.

Ruperea legăturilor de asemănare cu lumea va fi consecința directă a străngerii legăturilor cu Dumnezeu. Căci lumea oamenilor căzuți în păcat nu-L onorează pe Dumnezeu. □

MĂRTURISIRI DIN ADÂNCURI

Beniamin Jian

Urmare din numărul trecut

Am fost botezat la data de 7 octombrie 2000 în incinta penitenciarului de maximă siguranță A., de către fratele păstor Petrică Dugulescu, și de aceea în aceste „mărturisiri” îl numesc frate, fiindcă am fost făcuți frați prin sângele Mântuitorului...

După ordinul lui Ceaușescu, dosarul Dugulescu, din dosar de urmărire informativă s-a transformat în unul de condamnare la moarte, și i s-a dat numele conspirativ de „Șchiopul”.

Odată ajuns acest dosar cu un regim strict secret la conducerea Securității, cazul „Șchiopul” mi-a revenit mie personal.

Sunt chemat la ordin la șefi, și împreună cu colonelul de Securitate N.S., fostul șef al brigăzii anti-teroriste, ne deplasăm în teritoriu și întocmim planul de desfășurare a acțiunii de lichidare, prin folosire a două metode: prin împușcare sau prin amplasarea de exploziv la mașină, fie staționar, fie pe drumul pe care circula. Sunt chemat personal de Ceaușescu, și îmi spune: „Bă, îl împuști! Faci ce ști, dar să-l lichidezi pe „Șchiopu”, și te recompensez cu avansare la gradul următor, 100.000 lei, și o mașină „Dacia 1300” tip comandă specială pcr!”

Mi-a revenit mie această slujbă deoarece eu aveam părinții și fratele în zona Hațegului, și eram un bun cunoscător al întregii zone. Eu pe fratele Dugulescu îl cunoșteam din

vedere, deși mergeam foarte des pe la părinții mei, eu locuind în acei ani în Timișoara, având ca obiectiv zona de vest. Evenimentele acestea au loc în luna decembrie 1977. Eu, „bucuros” de recompensă, accept ordinul, și-mi iau angajamentul că-l voi îndeplini cât mai repede.

Vin cu gândul la acea dată și intru în Biserica Baptistă din Hațeg, să-l cunosc mai bine, și să-l aud ce predică. Intru în biserică cu un gând, și părăsesc biserica cu alt gând. După ce l-am auzit cum a predicat, în inima mea s-a întâmplat ceva foarte brusc. Mi-am schimbat hotărârea, și mi-am zis: „În veac niciodată eu nu voi ucide pe acest om!” Și atunci mi-am luat pentru totdeauna gândul de la recompensa promisă.

Aici fac o precizare: unul din membrii bisericii era informator la noi, și făcea tot timpul informări, „note informative”, cu un conținut mincinos, numai ca să-l acuze pe fratele Dugulescu. Mi s-a părut atunci un lucru dureros, să văd că

există frați vânzători și farisei.

Sunt tot timpul întrebare, de ce nu aduc la îndeplinire misiunea încredințată. Eu, în felul meu, i-am mințit, vorbeam din ale mele la acea dată, așa cum cunosc acum adevărul din Biblie care spune: „Cum puteți crede voi, care umblați după slava pe care v-o dați unii altora, și nu căutați slava care vine de la singurul Dumnezeu?” (Ioan 5:44). La noi în Securitatea comunistă minciuna era ridicată la rang de virtute. Tot mințeam că o voi îndeplini, dar hotărârea mea era fără reveniri asupra ei: NU!

În '88, în iulie, dezertează generalul Ion Pacepa, fuge în S.U.A., și Ceaușescu schimbă toată conducerea Securității. Începe și mai rău calvarul și prigoana unor persoane incomode lui. În septembrie '88 îl însoțesc la o vânătoare oficială pe Ceaușescu în Munții Gurghiului, unde în timpul vânătorii Ceaușescu îmi ordonă scurt: „Bă, inginerul silvic O. trebuie lichidat chiar azi. Vezi, poate scapă cu viața!” După două ore inginerul a murit. I s-a dat să bea dintr-o sticlă cu tratament special de „prim ajutor”. Aveam tot timpul la noi astfel de sticle, dar în diferite ocazii de asigurare a pazei lui Ceaușescu trebuia să le avem,

București



întotdeauna gata să le folosim. Ceaușescu, văzându-și dușmanul ucis, a jucat un teatru greu de imaginat. A ordonat șefului Inspectoratului Silvic Mureș, să-l citeze cu ordin pe Inspectorat ca murind în exercitarea atribuțiilor de serviciu, - erou! Medicul legist i-a eliberat un certificat constatator al decesului cu mențiunea: moartea a fost naturală, infarct. Seara, în aceeași zi, Ceaușescu ne aduce felicitări, și îmi spune în patru ochi: „Bă!, eu am mare încredere în tine. Tu ești un foarte bun patriot. Vezi cum faci cu pocăitu' ăla de la Hațeg. Să-l aranjezi foarte repede.”

La începutul lunii octombrie '88, se hotărăște și lichidarea păstorului Pavel Petruț, din localitatea Eftimie Murgu, județul Caraș Severin. Tot eu am primit și acea misiune, dar nu i-am dat deloc importanță. În această misiune, am fost de câteva ori în zonă, pentru cercetare, dar gândul meu era departe de lichidarea sa. După lichidarea inginerului silvic începusem să am unele remușcări. Aveam deja patru persoane ucise.

Anii trec, eu îndeplinesc orbește alte misiuni împotriva unor oameni nevinovați de vreo infracțiune, ci doar opozanți ai comunismului. Cu cazul Petrică Dugulescu eram pistonat lună de lună, și an de an. Între timp, fratele Petrică Dugulescu a fost solicitat să meargă ca păstor la Biserica „Betel” din Timișoara. Conducerea de Partid și șefii Securității Timiș nu sunt de acord cu venirea lui la Timișoara, deoarece Timișoara era un mare centru universitar, cu un mare număr de studenți străini, și nu puteau tolera prezența acestuia, având în vedere popularitatea și influența lui în rândul populației. Șeful Securității de Hunedoara, colonelul G.D., îl cheamă la inspectorat și îl previne să nu accepte să se mute la Timișoara, căci în cazul că ar accepta, îl vor



Timișoara

distruge folosind mai multe metode. În perioada aceea, eu am avut mare necaz cu conducerea de la București, pentru că nu-l lichidasem de atâția ani. Era în anul 1985.

În luna septembrie '85 se intensifică acțiunile de lichidare, folosindu-se mai multe variante, din care a fost aleasă uciderea pe șosea, prin tamponare cu o mașină de mare tonaj, astfel:

În ziua de 30 septembrie '85, în jurul orei 10:00 s-a demarat acțiunea de filare și urmărire a traseelor pe care urma să apară fratele păstor Petrică. În preajma zonei centrale a Timișoarei au fost deplasate câteva mașini de mare tonaj și autobuse goale, urmând ca la semnal să se deplaseze cu viteză foarte mare pe strada care urma să vină fratele Petrică. Cu ocazia aceasta, ofițerii din echipă, erau îmbrăcați în uniforme de miliție - circulație. Toată zona era în supraveghere. Eventual, dacă necesita un anumit timp până să se deplaseze mașina ucigașă condusă tot de un subofițer de Securitate, „milițienii” aceștia trebuiau să-l oprească pe fratele Petrică pentru un control de rutină.

În jurul orei 14:00, ofițerul de pe

strada Mărășești, la capăt cu Gheorghe Lazăr, ordonă prin stația de radio subofițerului de pe autobus să-l lovească în plin, mortal. Dar fratele Petrică a observat intenția „autobusului”, și a virat, dar n-a putut evita, și a fost lovit în plin în partea stângă. Din accidentul acesta mâna i-a fost ruptă în două locuri, și a fost lovit și la cap. În mașină cu fratele păstor era soția sa, sora Marioara, și fetița Cristina. Deci, dacă reușea misiunea morții, erau la un loc și cele două ființe. Dar nu conta dacă mureau și alte persoane; totul se solda cu o recompensă, așa cum s-a și întâmplat.

După această înscenare, fratele Petrică a fost dus la spitalul de ortopedie. În timpul acesta, câteva ore după accident, eu m-am deplasat la spital împreună cu șeful Securității Hunedoara, colonelul G.D., cel care îi „prescrise” din Deva că va urma un tratament de tamponare cu mașina. Au fost antrenați toți „prietanii” doctori, și au fost date ordinele să se facă tot posibilul să-l ucidă pe pacientul Dugulescu acordându-i o asistență medicală „specială”.

(Va continua)